

Sborový dopis

strašnického sboru Českobratrské církve evangelické

VELIKONOČNÍ
březen 2008

Vážené sestry a bratři,

Vážení přátelé a sympatizanti strašnického sboru, velikonoční sborový dopis Vám předkládáme v roce, ve kterém si připomínáme 90. výročí Českobratrské církve evangelické. Je to hodně nebo málo? Z hlediska lidského života jistě hodně, z pohledu, řekněme historického, to až tak mnoho není.

A tak vzpomeňme, že jakmile byl patrný konec první světové války, nabyly dlouholeté tužby českých evangelíků konkrétní podoby. Díky jejich píli bylo možné svolat Generální sněm českých evangelíků a to v neuvěřitelně krátké době, necelé

dva měsíce po vyhlášení Československé republiky. Celkem 2.000 delegátů se sešlo ve dnech 17. – 19. prosince 1918 v Obecním domě v Praze. Tam bylo jednomyslně schváleno spojení církví luterské a reformované v jedinou, která o něco později dostala název Českobratrská církev evangelická. Po první světové válce se tedy uskutečnilo u nás něco, k čemu došlo v okolních evropských zemích až na konci 20. století.

Je tedy co oslavovat. A tak vás zvou na oslavy, které pod tématem „Svobodně a beze strachu“ proběhnou ve dnech 21. – 22.11. 2008 v Betlémské kapli a v kostele U Salvátora. Program se v těchto dnech rodí a já věřím, že budete spokojeni, a že společně oslavíme necelé století existence naší církve, jejíž kořeny jsou v tzv. české reformaci konce 14. a počátku 15. století.

Ivana Benešová

Modlitebna před bohoslužbami

Velikonoční poselství je největší zprávou celého evangelia. Kristus vstal z mrtvých! Byl vzkříšen!

Zpráva nás zasahuje nepřipravené. Je jiná, než bychom si přáli. Že Kristus byl vzkříšen, je nejen těžko uvěřitelné, ale hlavně těžko použitelné. Rádi bychom slyšeli něco pro všední den. Co je platné, že slavíme Velikonoce, dva dny volna, trochu odpočinku, a je po svátcích. A zase do práce a z práce, starosti střídají zábavu, té je vždycky méně, tedy se ji snažíme rozmnožit, až se říká, že se chceme „ubavit k smrti“. Velikonoce však nejsou zábava ani podivná.

Epizoda z povelikonočního života učedníků přináší po velkých dnech zase všední práci, rybolov. Někdejší rybáři se vracejí, kde skončili před pár lety, když je oslovil Ježíš. Žádná poezie „tichých bláznů“, nýbrž všední dřina, jako házet maltou na stavbě nebo sedět v kanceláři. Žádných šest týdnů velikonoční radosti. Všední den začal.

Té noci však nic nechytili. Co se po Vzkříšení změnilo? Nepomohla píle, nasazení, práce v týmu „bratří“, ani to, že všichni společně uvěřili evangeliu. Stejně nic nechytili. Kde je, Pane, Tvé vítězství? Kde je Tvé království, plnost pravdy a naděje?

Na břehu stojí muž. Nepředstavuje se, jen má hlad: „Nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli po prav-

dě, neměli ani pro sebe. Měli jen noc dřiny bez výsledku – za sebou.

Muž na břehu je vyzve: „Ještě jednou!“ Nic nového, žádná nová rybolovná technika, žádný trik, jen „ještě!“ Kolik toho asi ví o práci rybářů! Celou noc lovili, nic nechytili a teď, když už svítá, „ještě“? Troufalá rada!

Snad víc než muž na břehu překvapí rybáři. Uslyší radu bez záruky, bez nového nápadu a zkusí to. Přes unavené ruce, přestože nic nesevěčí o výsledku, přesto naši předchůdci,

herci našich životů, znovu zkusí, co dělali mnohokrát. Výsledek byl neuvěřitelný.

Tohle je víra! A to je povelikonoční zjevení Kristovo! Že učedníci měli naději; že jim zbyla z někdejšího kázání Ježíšova a udělali, co

neznámý muž navrhl. Ještě jednou!

Tak poznali, že je to Kristus. A tak je to překvapilo, že Petr, největší zástupce nás všech, obraz všeho lidství – se brodí vodou. Ne „k němu“ to v originále není, ba ani v Kralickém překladu. Petr se brodí – možná pryč, poděšený, polekaný. Protože takto si setkání se Vzkříšeným opravdu nepředstavoval.

Ale věděli, že je to Pán. A protože ho znali z časů před Golgotou i před prázdným hrobem, věděli, že to stačí. Nic víc netřeba, kupodivu!

**Té noci však
nic neulovili.
Ale začalo
svítat.**

J 21, 2

... Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. 3 Šimon Petr jim řekl: „Jdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili. 4 Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. 5 Ježíš jim řekl: „Nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli: „Nemáme.“ 6 Řekl jim: „Hodte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. 7 Onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „To je Pán!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť – byl totiž svlečen – a brodil se (k němu) vodou. 8 Ostatní učedníci přijeli na lodi – nebyli daleko od břehu, jen asi dvě stě loket – a táhli za sebou síť s rybami. (...) 12 Ježíš jim řekl: „Pojďte jíst!“ A nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. - pk -

O staršovstvu

Dá se vůbec napsat něco nového? Poslání a postavení, okruh problémů, složení staršovstva – včetně úvahy nad nepřilíš výstižným názvem – o tom všem jsme přece psali v předchozích sborových dopisech. A tak se třeba podívejme, jak taková schůze strašnického staršovstva probíhá i jak se její závěry realizují. To je ostatně častý námět otázek z pléna.

Na počátku je – jak jinak – slovo. Námět, připomínka, dotaz i urgence. Ty se shromažďují do určitého data, aby se s nimi mohlo celé staršovstvo seznámit v předstihu. Ale i podněty došlé po této uzávěrce, zvláště jsou-li naléhavé, se do jednání ještě dostanou. Nejčastěji to je čerstvá korespondence.

Ze všech podnětů – ať již od faráře, presbyterů, členů sboru, orgánů církve i zvenčí – se sestaví program, který každý presbyter obdrží písemně. V našem sboru jde již dlouho a samozřejmě o podobu elektronickou.

Každá schůze začíná krátkou biblickou úvahou, kterou připravují jednotliví presbyteri. Pak přichází radostný bod: připomenutí narozenin členů staršovstva. Je zajímavé, že data narození jsou vždy rozptýlena do průběhu celého roku (ačkoli třeba v předjaří se trochu kumulují). Konečně, vlastní jednání začíná rekapitulací úkolů z minulé schůze, končí pak rozdělením služeb při bohoslužbách a biblických úvah. Místo v něm mají i výsledky jednání hospodářské komise, která zasedá samostatně. Poslední body jsou označeny „Korespondence“ a „Ostatní, volné“. A ještě ani to není všechno: úplný závěr představuje krátký zpěv, zpravidla písně večerní.

Mezi stěžejní body programu patří kalendárium sborových aktivit, jinými slovy „co je za námi“ a „co je před námi“. Výhled pro následující období bývá fixován na pevná data dohodnutá dříve nebo vzešlá z konkrétních požadavků. Jen někdy se ještě doladuje.

Ne každý bod je v programu označen slovíčkem „jednání“ – jsou i mnohé, které stačí vzít na vědomí. Kdokoli z presbyterů však může i ke kterémukoli z nich jednání otevřít.

Z každého jednání se pořizuje zápis, hlavním výstupem je pak usnesení, které rovněž obdrží všichni. Díky elektronické poště to bývá již následujícího dne.

A jak se usnesení realizuje? Způsoby jsou různé. U náročnějších akcí je určen (obvykle se přihlásí dobrovolně) odpovědný presbyter nebo několik presbyterů. Jde-li o záležitost na statutární úrovni, řeší ji farář společně s kurátorem – i oni si však mohou přibrat do týmu další členy, nejen presbytery. Věci týkající se „všedního“ chodu sborové práce jsou v kompetenci faráře a sborových sester. Jiné závěry bývají přímo směřovány do „podmnožin“ sboru, jako je nedělní škola, mládež, křesťanská služba a další, nebo i navenek, třeba vůči diakonii. A pak je nemálo těch, které jsou spontánně přijaty a spontánně naplňovány. Jak? To už tak nějak vyplyne...

Jedno je ale přece jen vzácností: témata, na kterých by se staršovstvo „zaseklo“ či výrazně střetlo. Ne snad, že by se nikdy nevyskytla – a jak již Murphyho zákony učí, jsou to vesměs věci druhořadé (snad nejvášnivější spor v dějinách strašnického staršovstva např. před lety vyvolalo stanovisko k obnově Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí). Patří však opravdu mezi výjimky, na které se dlouho vzpomíná. Většina jednání probíhá v bratrském duchu, ve vzájemné toleranci a ve snaze – a teď se snad hodí vypůjčit si závěr konventuálního slibu, byť skládaného při jiných příležitostech – aby vše vyústilo „v toho, kterýž jest hlavou, totiž v Krista“.

V posledních letech přinášíme ve velikončném sborovém dopise pravidelně rozhovor se členem synodní rady. Letos, v době probíhajícího jednání mezi státem a církvemi, jsme o něj požádali muže nadmíru povolaného, náměstka synodní kurátorky, Pavla Stolaře.

Po listopadu se stát sice zřekl dohledu nad církvemi, stále je však financuje podle zákona z roku 1949. Jak víme, po téměř dvaceti letech (!) došlo k dohodě mezi vládou a církvemi o finančním vyrovnání. V době, kdy spolu hovoříme, je návrh zákona schválen vládou, ale není ještě odsouhlasen Parlamentem. Zatím se ještě příliš nedaří vysvětlit veřejnosti, že církve nejsou žádní příživníci na státním majetku a daňových poplatnících. Zaznívají různé negativní hlasy, ale o tom jistě hovořit nebudeme.

Zopakujme fakta: Celková hodnota navráceného majetku je 83 miliard. Stát by měl splácet 60 let, při úroku 4,85 %, tedy celkově by se suma vyšplhala na 267 miliard.

Pro naši církev by to bylo kolik peněz?

Suma pro Českobratrskou církev činí 139.261.002 Kč ročně.

Existuje záruka, že církve na tom nebudou hůř než jsou teď? Nedávno jsem někde četla, že kardinál Vlk bude požadovat od státu záruky, že smlouva bude dodržena. Je třeba se bát, nebo myslíte, že ne.

Věcný návrh zákona uvádí, že dohoda o majetkovém narovnání bude mít formu smlouvy mezi Českou republikou a každou církví a náboženskou společností a nikoliv formu zákona. Návrh je koncipován takto proto, aby

Narovnání vztahu mezi státem a církvemi

Ptáme se
Pavla Stolaře

Biblická hodina pro děti aneb *Kdo koho vlastně vyučuje*

Každý čtvrtek v pět hodin se skupinka dětí nejen ze strašnického sboru pravidelně schází s Pavlem Klineckým, Pavlem Hanychem nebo se mnou, abychom se společně modlili, zpívali a zamýšleli se nad biblickými příběhy. Teoreticky si mají z těchto hodin odnést něco nového děti; často jsem to ale spíš já, kdo se dozvídá naprosto nové informace, nečekané průhledy a kdo je ohromen jejich znalostmi.

Až do této chvíle, jsem například neměla tušení, že Izrael není žádný Boží lid, ale kocour kouzelníka Gargamela ze Šmoulů. Když jsme ale jindy probírali příběh o Kainovi a Ábelovi, prokázaly naopak sedmi až devítileté děti znalosti, za něž by se nemuseli stydět ani středoškoláci. Zeptala jsem se jich, jestli znají ještě jiné příběhy s podobným motivem a na místě mi zopakovaly antický mýtus o Romulovi a Removi i příběh z českých dějin o Václavovi a Boleslavovi.

Jindy vnáší děti do hodin skutečně originální perspektivy. Když jsme si vyprávěli o desáté egyptské ráně, nemohly se s obsahem náročného příběhu vyrovnat a nepomohly ani důrazy na bezpečí pod Boží ochranou, na prvky záchrany či na svobodu každého jednotlivce. Smrt prvorozených pro ně byla nepřijatelná v jakékoliv podobě. A tak se zcela vážně ptaly, proč si Pán Bůh nevybral

jako zástupnou oběť třeba slepici, když beránek je přece tak roztomilé zvířátko.

Některé dotazy lze předvídat skutečně těžko. Když si ale naopak jedno z dětí začalo závěrem hodiny náruživě hrát „na anděla zhoubeč“, byla to už poslední rána mé pedagogické přípravy. Biblické texty holt každého inspirují jinak. Zatímco já jsem ten večer odcházela s pocitem fiaska, chlapeček mi příští týden nadšeně sděloval, že minulá hodina se opravdu povedla. Je vidět, že každý máme o „povedené hodině“ představy dost odlišné.

Jindy jsem na okamžik propadla sebeuspokojení poté, co jsme zopakovali poměrně rozsáhlou látku od přechodu přes Rákosové moře přes vyvedení vody ze skály až po boj s Amálekem. Děti měly tak soustředěný výraz! Akorát že počítaly pružiny na dětské trampolíně. Tomu může starozákonní dějprava jen stěžejně konkurovat.

Často se ptám, co se dětem asi honí hlavou a co si z biblických hodin zapamatují. Možná něco zcela jiného, než co se jim snažím vštěpit. Nevím, jestli budou znát jména Jákobových synů, jestli si zapamatují deset egyptských ran či příbuzenské vztahy praotců. Pokud si ale i po letech vzpomenu, že je má Pán Bůh rád, že mohly svobodně a nahlas přemýšlet, že jsme spolu měli legraci a hráli hry, pak se naplnila moje představa o skutečně povedených biblických hodinách.

Magda Matulíková

Víkendový tábor dětí na Hvozdnici

Rok *hostem* u mládeže

Do strašnické mládeže jsem poprvé přišel ze zvědavosti. Moje přítelkyně, která je členkou strašnického sboru, vždycky ve středu v podvečer chodila „na mládež.“ Jako tvor od přírody zvědavý jsem dumal nad tím, co to tam „na“ té „mládeži“ vlastně provádějí. Po pár měsících, kdy má zvědavost narůstala, se mě přítelkyně zeptala, zda se nechci přijít podívat, abych byl v obraze. Souhlasil jsem, a tak jsem další středu vyrazil z práce dřív a napjatě zamířil do Strašnic.

Když jsme s přítelkyní scházeli pod úroveň ulice v Kralické, trochu jsem se vyděsil: „Cože, to se jako scházíte někde ve sklepě?“ Moje představa zatuchlého, tmavého sklepa s hromadami krámů se ale rozptýlila, jakmile jsme vešli. V příjemné místnosti sedělo asi patnáct mladých lidí s knížkami. Nejprve jsem jenom pozoroval dění, zatímco se mě má přítelkyně snažila alespoň trochu uvést do obrazu. Z knížek se vyklubaly bible a zpěvníky, většinou texty mně neznámé. Jak jsem se seznamoval s „mládežníky,“ dost jsem se divil, jak různorodí lidé se tam scházejí a jak jim to spolu až překvapivě dobře funguje. Cítil jsem se tam dobře, a tak jsem přišel ještě jednou, a pak znovu a zase. Líbily se mi úvahy nad biblickým textem – viděl jsem, jak i zdánlivě suché texty ožívají, i diskuse nad nimi, nad věcmi, které jsou na první pohled jasné, dokud se nad nimi člověk nezamyslí. Málokde jsem zažil takové soustředění nad daným tématem při zachování normálního rozhovoru. Později jsem i začal chápat, o čem to vlastně zpívají, a zanedlouho jsem se stal pravidelným návštěvníkem „mládež-

nických“ setkání. Možná jsem i trochu začal tušit, že to nebyla jenom zvědavost, co mě na mládež přitáhlo, a nejenom dobrá společnost a program, co mě tam drželo.

Zanedlouho po své první návštěvě jsem zjistil, že aktivity mládeže sahají daleko za hranice „žlutého pokoje,“ ve kterém se scházejí. Ať už šlo o divadlo nebo o vánoční bohoslužby, do všeho se vrhali s nadšením, které hned tak neopadávalo. To jsem měl možnost vidět i v případě návštěv u členek strašnického sboru v domově pro seniory – každých čtrnáct dní se našli dobrovolníci, kteří za nimi do Malešic zašli, takže se tam postupně vystříдалa skoro celá mládež. Potěšilo mě, když jsem takto viděl, že se „mládež“ neizoluje ani vůči lidem mimo ni, ani věkově – a kolik radosti a energie dokáže dávat lidem kolem sebe.

Jeden z nejsilnějších zážitků s mládeží pro mě byl letní výlet „na hory“ do Valtínova: místo obvyklé hodinové úvahy ve žlutém pokoji jsme tentokrát strávili na Vysočině ponoření v textu téměř celý týden – tedy tu část týdne, kterou jsme nevěnovali putování po okolí. Text, nad kterým jsme hloubali, byl sice obtížný, ale – spolu s mnohdy bouřlivou diskusí, která ho provázela – mi pomohl ujasnit si spoustu věcí, které by mi v každodenním běžném životě ani nepřišly na mysl; nebo alespoň doplnit mé otázky a hloubání pohledem z jiného úhlu.

Říká se, že host a ryba třetí den smrdí. K tomu dodávám: může tedy odejít nebo, když ho hostitelé přijmou, může už nebyť hostem, cizincem. Setkávání strašnické mládeže se pro mě během skoro dvou let stalo pravidelnou událostí, na kterou se každý týden těším, ať už kvůli společenství, úvahám nebo zábavě. Z původního zvědavého nakouknutí „do sklepa“ pro mě vzešlo leccos: vždyť takto „oklikou,“ přes strašnickou mládež, jsem se setkal se strašnickým sborem – a snad nejen s ním.

Jan Martinec

Tajná lásk

Není to jednoduché potkat Slavii Radechovskou na ulici při vycházce a pozvat ji do divadla nebo na koncert. Nejenom nepříjemná skolióza, která ji trápí mnoho let, ale také nečekaný úraz z cesty po Itálii drasticky omezily její schopnost pohybu a tak málokdy vychází ze svého strašnického bytu. Její pravidelnou účast na nedělních bohoslužbách a jiných sborových aktivitách zajišťují dobrovolní taxikáři, ochotní členové sboru, kteří už dávno nemají ve svých mercedesech tachometry a s láskyplným úsměvem, ochotou a dobrou náladou (jedeme přece do kostela) přivázejí sestru Slavii do modlitebny několik minut před devátou. A tak každou neděli sedí ve své druhé lavici v pravé polovině a s naprostou samozřejmostí se zúčastňuje rozhovoru bratří a sester na kruchtě. Ti, kteří ji neznají osobně a scházejí se k bohoslužbám v jiných sborech naší Českobratrské církve evangelické mají skoro každou neděli možnost se s ní setkat. A je to setkání trochu mimořádné – setkání nad jejími překlady žalmů. V evangelickém zpěvníku je autorkou 43 textů a v Dodatku máme 6 jejích básní. Myslete na ni, když zpíváte 98. nebo 99. žalm. Má je ráda.

Při pohledu na její životní cestu se neubráníme obdivu. Nebyla to vždycky procházka pod paprsky hřejivého slunce, ale často zápas s nepříznivými dějinnými událostmi, s lidskou nechotou a zlobou. Vyrůstala se čtyřmi sourozenci v rodině evangelického faráře, který byl trochu

nečekaně povolán z nosislavské fary ke službě do polského Zelova. Po první světové válce byla však rodina vyhoštěna z politických a náboženských důvodů. Polský nacionalismus a primitivní katolictví přerušil kazatelskou a pastýřskou práci mezi zelovskými evangelíky. Rodina se musela přestěhovat a Bohumil Radechovský začal pracovat jako kapitán duchovní služby na Zemském vojenském velitelství v Praze. To byl začátek nové životní etapy.

Ve své rodině prožila Slavie šťastné dětství a ráda vzpomíná na chvíle strávené se sourozenci a blízkými přáteli. Po studiu na reformním gymnáziu ve Slezské ulici a na gymnáziu na Smíchově se zapsala na Filozofickou fakultu Karlovy univerzity, obor čeština a němčina, ale druhá světová válka zasáhla osudově do života

Slavie Radechovská oslavuje

mnohých studentů a tak i sestra Slavie se dočkala absolutoria až v roce 1945. V dobách nacistické okupace pracovala jako vychovatelka a učitelka v krabčickém ústavu ČCE a poznala tam Adolfa Novotného, pozdějšího profesora praktické teologie na evangelické fakultě v Praze, jeho manželku, ředitelku ústavu a faráře F.M. Dobiáše. Byly to nebezpečné časy, plné strachu a nejistoty, ale člověk, který prošel různými životními zkouškami a zápasy víry neztrácel orientaci v dusivé protektorátní atmosféře a mohl čerpat sílu v živém obecnství sboru a každý den se učit žít z naděje v Ježíše Krista, Pána církve a dějin. Mít v té době zaměstnání nebylo tak jednoduchou záležitostí a tak sestra Radechovská učila také v Nymburce, a později, v době tzv. „totálního nasazení“ až v Chocni. Pro své náboženské přesvědčení byla komunistickou vrchností přeložena na nižší stupeň školy, a tak platově a společensky diskriminována. Teprve v r. 1969 se mohla vrátit jako profesorka na gymnázium v Teplicích.

Veliký vliv na její životní rozhodování, plány do budoucnosti a řešení vážných osobních problémů měl farář Zdeněk Somolík, který v severních Čechách trpělivě a pracně budoval evangelický sbor s těmi, kteří po odchodu sudetských Němců v Teplicích zůstali, s reemigranty a s příchozími z Čech a Moravy.

Dvacet let v teplickém sboru mělo nesmírný význam pro ženu, která se nemohla vdát a založit vlastní rodinu. Žila nejenom pro svou práci profesorky češtiny, ale zbýval jí i čas na různé sborové činnosti, práci s mládeží a dětmi a se staršími členy sboru na biblických hodinách.

Denním chlebem pro každou češtinářku je literatura. Díla slavných domácích i světových spisovatelů dramatiků a básníků ovlivňují a formují vnitřní život učitelů a žáků a dodávají celoživotnímu

úsilí ten pravý smysl a krásu. Tady někde můžeme tušit a hledat to, čemu se říká „tajná láska“. A tou byla pro sestru Radechovskou poezie. Báseň ne jako únik ze světa a útek před odpovědností za svůj vlastní život, ale verše jako upřímné vyznání lidské duše, která se chce sytit krásou a láskou a vidět člověka, přírodu a svět jako předmět Boží péče a hmatatelný projev Stvořitelova zájmu. Básník hledá pravdu a neúnavně zápasí o její prosazení a konečné vítězství. Nevím, zda-li básnická tvorba sestry Radechovské uvidí světlo světa, ale snad nás ještě jednou překvapí a potěší. Prozatím se musíme spokojit s jejími překlady žalmů, s některými texty v Dodatku a s několika málo básněmi, které byly v minulosti publikovány v našem evangelickém tisku. Nemůžeme také nepřipomenout její spolupráci v komisi pro nový ekumenický překlad Starého Zákona a vydání komentářů k jednotlivým starozákonním knihám.

Sedíme-li doma v křesle a čteme Broučky, Bratry Karamazovy, Povídky z první a druhé kapsy, Odyssea, Máj a jiné povídky a verše jsme najednou v mimořádné společnosti mimořádných spisovatelů a básníků a prožíváme tak vzácné chvíle plné radosti a intimní pohody. Dodejme si odvahy a pozvěme do této společnosti také skromnou básničku Slavii Radechovskou s jejími žalmy a písničkami. Zalistujme ještě v našem básnickém pokladu, v Kralické, a poezie vykoná své – zmizí vrásky a budeme usínat s úsměvem na rtech. Myslím, že nebudeme zklamáni.

(Slavie Radechovská se narodila 13. července 1917 v Zelově.)

Vystihnout celý rok je snadné i velmi obtížné. Snadné, protože mnoho věcí netřeba opakovat. Podívejme se jen do minulých ročníků „velkého“ velikonočního dopisu a s malými obměnami se nic nemění. To je příjemné zjištění, protože minulé zprávy vyznívají pozitivně a jejich tón není pouze laciným optimismem. Budeme-li mít na mysli současná manažerská měřítka, která vše, co není růstem, nazývají stagnací nebo propadem, pak můžeme hovořit i o růstu – v některých ukazatelích, v jiných pak o „velmi dobré stagnaci“.

Na druhé straně vměstnat na dvoustranu celý rok ve sboru nejde bez jistého zjednodušení. Vždyť základem života jsou pravidelná setkání, při nich dochází k mnoha rozhovorům, často velmi vážným – individuálním i skupinovým, ke sdílení příjemných i zlých věcí, řešení problémů. To vše je důležitější, než čísla a data a právě to se do sborového dopisu nevejde. Chce se říci – to se musí zažít.

Ve sboru se konají různá setkání. Většinou podle věku, někdy také podle oblasti zájmu. Všechna shromáždění jsou otevřena členům sboru i nově příchozím, návštěvníkům, veřejnosti. Většinou však setkání navštěvuje víceméně uzavřený okruh účastníků, ti se spolu znají, často jsou přátelé. Hezké vztahy, a díky za ně, však nesou i jistou „necnost“: ostatní, hosté se tam tak trochu bojí. Nebudou působit jako cizí? Platí to i pro členy sboru, tím více pak pro „necírkevní“ veřejnost!

Tady cítíme dluh. Sbor tu přece není jen pro sebe a pro své „platící členy“. A ti,

kteří kolem nás žijí, by mohli přijít, ale nepřijdou; nejen proto, že nemají zájem. Také o sboru nevědí („dobře utajená modlitebna a ostatní sborové prostory“ v činžovním domě tomu jen nahrávají) a vědí-li, nevědí, co je čeká, nejsou si jistí, jak by se tu cítili. Můžeme jim nějak vyjít vstříc?

Uvědomujeme si, že ve sboru s jedním kazatelem na plný úvazek, dvěma sestrami v kanceláři na úvazek částečný se toho nedá dělat, byť s řadou dobrovolníků, o mnoho víc. Představa pravidelných

přednáškových večerů, setkání s veřejností, jejichmi představiteli, další vzdělávací, misijní setkání nebo praktická služba veřejnosti zůstává zatím pouze v představách.

Výroční zpráva o životě sboru v roce 2007

Sborový život v týdnu i po celý rok

Prohlédněme si sborový život, jak vypadá v týdnu.

Neděle

Bohoslužby – každou neděli a ve svátek, loni celkem 58, průměrná účast 114, nejvyšší tradičně při vánočním divadle (220) nejnižší v létě (57). Vysluhování Večeře Páně 10 v roce, s průměrným počtem 115 komunikantů, tato čísla se již po několik roků prakticky nemění. Mění se složení účastníků: ubývají, někteří věkem, jiní stěhováním, přibývají jiní. Stále častěji vidíme při bohoslužbách ty, o nichž víme, že členy sboru nejsou. Přicházejí pravidelněji než mnozí „zapsaní“. Vidíme je s vděčností a máme z nich radost. Současně nás to vede k novému

přemýšlení – kdo je vlastně „člen sboru“, kdo má mít hlasovací právo, nakonec i kdo je to „věřící“. Naše církevní zřízení i myšlení, založené na přesně definovaných rolích, pokulhávají.

Hosty při bohoslužbách, kteří posloužili jejich vedením a kázáním, byli: Zdeněk Škrabal 3x, Petr Hudec 3x, Jan Mamula 2x, Pavel Kalus 2x, Jiří Weinfurter, Miroslav Erdinger, Filip Keller, Jan Halama, Gerhard Frey-Reininghaus, Pavel Rejchrt, Michael Otřísal, Joel Ruml, Elen Plzáková, Ivo Mareš. Většinou zastupovali kazatele v době jeho dovolené nebo služební nepřítomnosti. Jsme vděční všem, přivítali jsme tak bratra synodního seniora, zastupujícího ředitele Diakonie ČCE, šéfredaktora Českého bratra, tajemníky Ústřední církevní kanceláře, dramaturga České televize, několik farářů pražských sborů, našeho bývalého vikáře, faráře na odpočinku – člena našeho sboru a kazatele, pracující nyní v jiných oborech.

Bohoslužby pro děti se konají každou neděli kromě prázdnin, letos 40x s průměrnou účastí 15 dětí. Celkem však „Nedělní školu“ navštěvuje hodně přes 30 dětí – s různou ovšem pravidelností. O děti se stará celkem 10 učitelů ve věku 20 – 53 let. Učitele to baví, i když práce stojí hodně přípravy. V první polovině roku jsme dětem přibližovali příběh první církve (Skutky apoštolů), od podzimu pak významné starozákonní postavy.

Na Nedělní školu navazuje týdenní letní **tábor** pro děti. Tábor je otevřen i přátelům, známým a hostům, letos bylo téměř 20 dětí, o program a vše ostatní se staral osvědčený tým vedoucích pod vedením Benjamína Klineckého.

Rozhlasové bohoslužby, neboli přímý přenos bývá počátkem roku již pravidlem. Je to malá, ale důležitá služba

veřejnosti – přenosy bohoslužeb údajně patří k nejposlouchanějším rozhlasovým pořadům vůbec.

Lednové koncerty jsou jedním z mála setkání, kde počet hostů z jiných sborů a snad i veřejnost dosahuje nebo převyšuje počet „strašnických domácích“. Průměrně 100 posluchačů nikdy není zklamáno, o dramaturgii koncertů pečuje Jan Balcar, sám hudebník a hudební pedagog, pozvaní umělci přinášejí posluchačům vždy mistrovské provedení a velmi kvalitní repertoár. Letošní koncerty zahájili mladí umělci: zpěvačka Tereza Nováková a sestry Marie a Barbora Waldamnovy (viola a violoncello) – všechny z našeho sboru – spolu s varhaníkem Lukášem Paříkem. V dalších koncertech vystoupili vynikající varhaník Petr Rajnoha a komorní soubor Harmonia delectabilis, vedený Lukášem Vendlem.

V neděli se koná i **vánoční divadlo dětí**. Plná modlitebna letos viděla původní hru Jiřího Slouky s hudbou Filipa Klineckého „Celoroční Vánoce“. Srozumitelný text, moudrý, ale nekomplikovaný, nápaditá hudba, kterou děti rády zpívaly a posluchači se zájmem poslouchali – škoda, že premiéra je zároveň dernierou! Ještě, že můžeme v sobotu před strašnickým vystoupením zahrát hru ve sboru v Českém Brodě – letos byla plná kaple i tam.

Pondělí

Hovory o křesťanství nejen pro křesťany jsou zvláštním setkáním – účastní se jich malá skupina těch, kteří chtějí vážně přemýšlet nad tématy křesťanství a života vůbec. Setkání nejsou tradiční, o to živější rozhovor přinášejí, však se zde setkávají opravdu různé životní polohy i zkušenosti. Jejich smyslem je poskytnout informaci i vzájemný vhled do různých přístupů k Bibli i otázkám života.

Úterý

Hospodářská komise staršovstva je pravděpodobně jedno z nejvytíženějších sborových grémií. V poměrně malém počtu pěti lidí se zde připravují všechny důležité technické, hospodářské a stavební záležitosti. Od přípravy rozpočtu po plánování velkých investic, od rozhodnutí o způsobu oprav ve sborovém domě až po jejich obětavé provádění, stačí-li na to jejich síly – to vše mají na starosti bratři a sestry pod vedením Waltera Hanusche.

Středa

Hudební pobožnosti ve středisku Ratolest zajišťuje spolu už několik let dvojice Pavlů: student teologie Pavel Hanych a její absolvent před čtvrtstoletím – kazatel sboru. Sezpívání na hranice možností, navzájem znajíce své hlasové možnosti i nemožnosti (hlavně v 8 hodin ráno!), tvoří dvojici přátel, v níž snad právě i hudba může vyjádřit společné vyznání víry a překonat komunikační bariéry s dětmi a mladými lidmi s kombinovaným postižením.

Setkání starší generace se účastní pravidelně 12 – 18 sester a bratří. Základem je biblický výklad – v první polovině roku epištola Efezským, od podzimu jsme začali číst Jeremjášovo proroctví. Nesnadný biblický text vyžaduje docela náročnou přípravu a výklad; s podivem, že účastníky zajímá! Ale nezůstává u výkladu, rozhovor k tématu i popovídání u čaje a kávy ke schůzkám patří nedílně.

Setkání maminek s dětmi vzniklo nedávno, malých dětí máme ve sboru celou řadu, maminky většinou nemají možnost přicházet někdy večer bez svých dětí. Proto jde skutečně o setkání obou: maminek v domácnosti i malých dětí. Děti mají program a mámy spolu mohou povídat.

Konfirmační příprava zahrnuje necelé čtyři stovky otázek a odpovědí z kate-

chismu, co to je pro mladé hlavy! Katechismus však má ještě důležitější roli – stává se odrazovým můstkem pro další rozhovory o důležitých věcech, pro osobní svědectví a sdílení zkušeností. Příprava je zakončena natříkrát: konfirmačním prodlouženým víkendem (4denní setkání naplněné intenzivní prací na přípravě bohoslužeb), konfirmační zkouškou za účasti rodičů, příbuzných, presbyterů, členů sboru, kamarádů a nakonec konfirmační slavností. Na závěr letošního konfirmačního víkendu jsme zařadili vzpomínku na všechny konfirmandy za uplynulých třináct let. V setmělé místnosti zaznělo půl stovky jmen, o každém jsme řekli, co víme, jakým směrem v něm zatím dozrálo konfirmační vyznání. Velmi silná chvíle!

Od září se začala scházet nová skupina konfirmandů. Čtyři dívky a jednoho kluka opět doplňují dvě dívky z mládeže, které byly konformovány dříve. Tvoří tak dobrý spojovací most mezi mladými konfirmandy a farářem, mladým jsou inspirací, farářovi velkou pomocí.

Mládež se schází v počtu mezi 15 – 20 účastníky. Nejsou všichni strašničtí, ale právě ti se sami a věrně starají o program: aby byla vždy úvaha, aby se dobře a rádo zpívalo, občas někdo něco upeče. Zajímavé: největší a často jediný program kromě zpívání tvoří biblická úvaha. I s rozhovorem trvá klidně i hodinu. Druhý program, většinou hra, už nebývá zdaleka tak bezvýhradně přijímán. Je možné se domnívat, že mládež se chce scházet především nad tématy, která jinde prostor nedostanou. Hrát si společně můžeme leckde, poslouchat muziku také. Ale kde jinde hovořit o tom, co pro mne znamená „věřím“?

Mládež má setkání i v létě, dokonce dvakrát. Jedním je voda (pravidelně ji organizují Benjamin a Kristýna Klinečtí,

zastupující tak zestárlého faráře), druhé pak hory, setkání turisticko – intelektuální. 15 – 20 účastníků každé z akcí tak získává leccos pro tělo i mysl. Na letošních „horách“ jsme společně četli náročný text z r. 1925(!) – a nebylo to, jak věříme, bez užtku.

Čtvrtek

Biblické hodiny pro starší i mladší děti vedou vedle faráře dva zkušení: student teologie Pavel Hanych a její absolventka Magda Matulíková. Skupinky jsou ovšem malé, přijdou-li nemoci nebo „epidemie“ škol v přírodě, bývá učitelům líto těch dvou, tří dětí v jedné skupince; je jim tam méně veselo než při větším počtu. Rozumíme tomu, že děti není vždy snadné doprovázet, děti samotné je navíc nutné docela důrazně povzbuzovat k pravidelnosti. A přece si troufáme tvrdit, že co děti nedostanou zde a nyní, budou v životě postrádat a doplňovat jen velmi těžko, jestli vůbec.

Dramatický kroužek vede letos studentka pedagogiky a teologie Daniela Stolařová. Skupinku tvoří 5 – 8 dětí, programem jsou hry, hříčky, komunikační cvičení. Pro adventní sborové odpoledne připravila skupinka betlémské „minidivadlo“ – dík za ně! Děti se zde zdaleka neučí hrát jen divadlo. Spíše se učí být spolu, respektovat jedno druhé a být platné i sebevědomé uprostřed druhých nikoli na jejich úkor.

Učitelé Nedělní školy společně připravují program pro výuku. Nejde zdaleka jen o organizaci divadla, výletů, vikendu, tábora a dalších akcí. Učitelé hledají, jak nejlépe sdělit biblické poselství, zajímavě a nosně – tedy, aby v něm děti viděly dobrou perspektivu pro svůj život. Současně přemýšlejí i o jednotlivých věkových skupinách i jednotlivých dětech, každé dítě chce své a potřebuje trochu jiný přístup.

Křesťanská služba je společenství sester, většinou starších. Mladší členky přestaly docházet s ohledem na své mateřské povinnosti. O pastýřskou i praktickou pomoc starším a pomoc potřebným se pak dělí sestry starší a mnohdy i pomoc potřebující. Obětavost sester je veliká, loni se kupř. rozhodly pomoci Domovu odpočinku ve stáří v Krabčicích pod Řípem ručním pletením teplých ponožek, do Domova jsme před Vánoce dodali 45 párů.

Staršovstvo se celý rok stará o všechny důležité věci ve sboru. Snaží se, aby jeho jednání bylo stručné, věcné a nekonfliktní. Můžeme s vděčností dosvědčit, že se to daří. Jeden presbyter to v rozhovoru vyjádřil stručně: „Já si to staršovstvo užívám. Vztahy, atmosféru, připravenost, je tam fajn.“ Přitom dotyčný bratr je vytižen vlastní prací a sám přijímá ve staršovstvu ochotně vážné úkoly. A ještě si to užít – to je dobré ocenění celého staršovstva.

Hlavní usnesení staršovstva lze najít vždy po schůzi na vývěsce před vchodem do modlitebny.

Chvilé ticha se účastní pravidelně tak 5 – 7 lidí. Každý nemá možnost si prostor pro opravdové ztišení vytvořit sám, ne každý toho je schopen. Společné tiché zpívání, kratičké biblické čtení a krátká hlasitá modlitba jsou dobrým vstupem do ticha, v němž lépe než jindy zaslechne Boží hlas. Jedna sestra to vyjádřila velmi přesně: „tak jsem tady na tu psychoterapii...“ Ano, ticho léčí duši a posiluje ducha.

Setkání střední generace je odpočinkem po celém týdnu – mnozí to tak chápou. Je to však odpočinek aktivní: biblický výklad podle příprav pro Nedělní školu, další téma (nyní rozhovor nad textem „Ústřední principy protestantské“ prof. J.

L. Hromádky). Pak teprve přijde čas na volné sdílení při občerstvení, někdy zpěv, někdy legrace, ale většinou rozhovory o věcech, které nás zajímají.

Sobota

Výlety jsou dvojí: Nedělní škola pořádá jeden podzimní (letos do Výzkumného včelařského ústavu v Dolu u Libčic nad Vltavou), místo jarního pak celý víkend, většinou na Hvozdnici. Hry, táborák, povídání, zpívání, divadlo, vše spolu s učiteli Nedělký. Děti se vrací jako z tábora – unavené, umazané, plné dojmů a – spokojené. Však také tyto víkendy bývají předzvěstí tábora, jehož téma a děj na víkend navazuje. Víkend je trochu i reklamou na blížící se tábor.

Jiným výletem je **sborový autobusový zájezd** – letos do Německa, jako setkání s místy, kde vznikla ochranovská Obnovená Jednota bratrská: Žitava, Ochranov, Zhořelec, Oybin. Nezapomeňme i na výlet, který se již řadu let koná ve stejný den do stejných míst pod heslem „**Na prvního máje do Českého Ráje**“. Jak to pořadatelé dělají, že jim vždy vyjde počasí, nevíme. Ale organizátoři autobusového zájezdu by se měli přiučit, jak poroučet větru a dešti...

V sobotu bývají většinou i akce seniorů, **jednání konventu, presbyterní konference**.

Celý víkend

jsme již zmínili při výletech Nedělní školy. I sbor má svůj **víkend** v tradičním podzimním termínu v **Chotěboři**. Letos se přihlásil mimořádný počet – skoro stovka, nakonec však, žel, onemocněla celá jedna generace, jelo nás asi 65. Zmíňme jednu malou příhodu: letos po delší době se setkání účastnila jedna starší sestra. Po čase říkala: „Byla jsem překvapená, jak mě ti mladí brali, jak

mně pomáhali, když bylo třeba. Byl to pro mě velký zážitek.“ A jiná sestra, která to slyšela, reagovala: „To kdybych věděla, jela bych taky!“ Vida – třeba se podzimní víkend otevře těm, kdo měli strach ze zimy nebo z generační osamělosti.

Lidé ve sboru

Staršovstvo tvoří šestnáct lidí, křesťanská služba skoro dvacet sester, hospodářská komise pět mužů i žen, dvě nebo tři sestry v kanceláři, dvě až tři varhanice, dvě kostelnice, domovník, deset učitelů Nedělní školy, dva učitelé dětí v týdnu, dobrých pět lidí v mládeži, ochotných přijmout zodpovědnost a úkoly, z ní vyplývající, – to je více než šedesát lidí, jimž bychom měli výrazně a rádi poděkovat. Protože pracují většinou dobrovolně, s výjimkou maličkých platů sborových sester a kostelnic zcela zdarma. A v každé skupině je ještě nějaké vedení, ve staršovstvu, hospodářské komisi i křesťanské službě, někdo musí připravit setkání, program, udělat zápis, někdo musí mít na paměti, aby byly rozepsané úvahy do mládeže, kdo půjde do domova pro seniory na návštěvu za babičkami.

Těm více než šedesáti stejně jako ostatním děkujeme, že sbor je dobré místo ke společenství, místo, kde evangelium zní, které i svou tvář a atmosférou zve – kam jinam, nežli ke slyšení evangelia a ke společenství kolem stolu Kristova?

Pavel Klinecký, farář
a staršovstvo sboru

Hospodaření sboru v roce 2007

Hospodářská komise plánované akce v roce 2007 splnila. V dalším bytě jsme vybudovali etážové topení a doplnili ho vybavovacími předměty, sestra Jana Potočková natřela střechu Nedělní školy, bratr Pavel Honzátko uklidil půdy od trusu holubů a bratr Walter Hanusch zajistil všechny průduchy tak, aby se na půdy holubi nedostali. Rovněž jsme nechali opravit dveře od půd a vyměnit zámků. Bratr Walter Hanusch zajistil doplnění části svodu, který kdosi jednu noc odnesl. Museli jsme neplánovaně nechat vyčistit okapy na domě a svody dešťové vody, neboť byly zaneseny tak, že přetékaly. Další akcí byla nová opona na vánoční divadlo, včetně technického zařízení. To se povedlo ve velmi krátké době díky ochotným bratřím Janu Smolíkovi, Janu Balcarovi, Ladislavu Janečkovi, sestře Mileně Klínecké a sestrám z Křesťanské služby.

Hospodářská komise dále jednala o úpravách nájemného v bytech, o zhodnocování našich úspor v investičních fondech a o dalších potřebných záležitostech (opravách, nákupech, odměnách).

Letos nás čeká hlavní úkol oprava střechy, již máme cenové nabídky. Během léta chceme upravit další dva byty.

Připravujeme smlouvu s UPC o zavedení kabelu do domu na žádost nájemníků.

Rozpočet na rok 2007 byl sestaven jako vyrovnaný. Díky obětavosti členů a přátel sboru můžeme říci, že hospodaříme „v modrých číslech“. Poprvé věnovali členové sboru na salárech více než půl milionu korun, přátelé sboru věnovali na darech osmdesát čtyři tisíce korun.

Kromě uvedených příjmů jsme podle usnesení synodu konali – jako všechny sbory – osm sbírek do celocírkevních fondů (celocírkevní tisk, Hlavní dar lásky Jeronýmovy Jednoty, Diakonie, solidarita sborů, celocírkevní Křesťanská služba, Jubilejní toleranční dar, sociální a charitativní pomoc a studenti teologie, zapsání

do seznamu kandidátů církevní služby). Dále jsme sbírali pro seniorátní účely: na pomoc sboru v Sedlci-Prčici, na personální fond za nově zvoleného faráře pro mládež a na finanční dar pro mexické Indiány. Všechny zmíněné sbírky a sbírka na Jeronýmovu Jednotu vynesly padesát sedm tisíc korun. Tyto příjmy a zároveň jejich odvody neovlivňují naše hospodaření, proto jsme je letos nezahrnuli do tabulek.

V tabulce neuvádíme sbírku Nedělní školy, děti letos vybraly pět tisíc šest set třicet korun. Nedělní škola rozhoduje o použití sbírek sama. Letos věnovala pět tisíc korun sdružení Bodaj, které pomáhá domovu postižených dětí na Ukrajině.

Staršovstvo rozhodlo o poskytnutí finančního daru třiceti tisíc korun Diakonii Ratolest v Saratovské ulici a pěti tisíc sboru ČCE ve Hvozdnici jako příspěvku na stavební úpravy.

Výši personálního fondu stanoví synod, výši repartic v konečné fázi seniorátní výbor.

Naše roční výdaje za provoz internetu, sborového telefonu a za poštovné jsou uvedeny v tabulce pod názvem „telekomunikace“.

Za opravy a údržbu jsme vydali více, než jsme předpokládali, rekonstrukce bytu byla nákladnější.

Do „ostatních výdajů“ jsme zahrnuli náklady na spotřební materiál (např. kancelářské potřeby, dárky pro děti z Nedělní školy, tiskoviny), cestovné, občerstvení, květinové dary, úhrady za pobyty např. ve Hvozdnici, poskytnuté příspěvky faráři.

Rozpočet na rok 2008 připravujeme jako přebytkový, neboť máme před sebou nákladné opravy domu, ale tyto výdaje budeme kryt ze stavebního fondu, který jsme pro tyto případy zřídili.

PŘEHLED HOSPODAŘENÍ V ROCE 2007 A PŘEDPOKLAD ROKU 2008

Sborové příjmy	předpoklad 2007	skutečnost 2007	předpoklad 2008
Salár	400.000	517.620	450.000
Sborové sbírky	100.000	111.637	100.000
Sbírka na Křesť. službu	20.000	25.550	25.000
Dary	100.000	148.000	100.000
Příjmy z pronájmů	250.000	303.378	300.000
Úroky z bankovních účtů	10.000	3.999	4.000
Ostatní příjmy	2.679		
Celocírkevní sbírky	25.000		
Sbírka na Jeronýmovu jednotu	15.000		
Účelové sbírky	40.000		
<i>Příjmy celkem</i>	<i>960.000</i>	<i>1,112.863</i>	<i>979.000</i>

Sborové výdaje	předpoklad 2007	skutečnost 2007	předpoklad 2008
Odvedené repartice	47.780	47.780	52.560
Odvod do Personálního fondu	63.000	63.000	63.000
Stavební opravy, údržba	100.000	204.240	500.000
Mzdové výdaje vč.pojištění	250.000	187.453	250.000
Poskytnuté dary	40.000	35.000	30.000
Spotřeba el. a plynu	80.000	56.933	70.000
Telekomunikace	30.000	26.711	30.000
Bankovní poplatky	6.000	5.229	6.000
Poj. domu, daň z nem.	20.600	20.639	20.600
Ostatní výdaje	232.620	161.617	200.000
Odvod celocírkevních sbírek	25.000		
Odvod sbírky na JJ	15.000		
Odvod účelových sbírek	50.000		
<i>Sborové výdaje celkem</i>	<i>960.000</i>	<i>808.603</i>	<i>1,222.160</i>

Voda mládeže

Po poslední vodě, kdy jsme se spíše museli brodit řekou lužnicí, jsme si slíbili, že letos za odměnu pojedeme v lodích!.. Zambezi je bohužel daleko, a tak se naše vodácká parta sejde na řece Ohři. Voda se bude, jako každý rok, konat v přelomovém týdnu července a srpna....jeje...to bude krása!

Osobní zprávy

Blažena Bartíková
Bedřich Černý
Marta Holzknechtová
Růžena Pišková
Jarmila Škobisová
Jan Vojtěchovský

ODSTĚHOVALI SE

Veronika Kopecká
Jan Roll

KONFIRMOVÁNÍ BYLI

Václav Hrnčřík
Kryštof Nejedlý
Klára Nováková
Alžběta Pellarová
Tereza Rousová
Marie Součková
Dominika Suková
Ondřej Vojtíšek

POKŘTĚNI BYLI

Andrea Barbora Dlouhá
Marie Součková
Ondřej Vojtíšek

PŘEDSTAVENÍ DĚTÍ

Martin Metelka

PŘISTOUPILI, PŘÍSTĚHOVALI SE DO SBORU

Václav Hrnčřík
Klára Nováková
Eva Nohejlová
Lubomír Nohejl
Alžběta Pellarová
Dominika Suková

ZEMŘELÍ

Pavel Mládek
Vlasta Nováková
Václav Sigmund
Pavla Schillerová
Žofie Štěrbová
Bohumil Werner

ZÁKLADNÍ ÚDAJE O SBORU

Počet členů sboru k 1. 1. 2007 796

Přirůstky	+ 9
křtem	3
přístupem	2
přistěhováním	4

Úbytky	- 14
úmrtím	12
odstěhováním	2

Počet členů sboru k 31. 12. 2007 791

V letošním roce jsme začali pracovat na upřesnění seznamu členů sboru podle „Pravidel evidence a vykazování počtu členů ve farních sborech ČCE“, jak je usneslo 4. zasedání 31. synodu ČCE v r. 2006. Podle tohoto řádu je třeba vést seznam členů „aktivních“, „nezvěstných“ a „bývalých“. Dohledat všechny členy sboru je někdy velmi nesnadné, zatím jsme rozeslali první dopis se základní otázkou po příslušnosti k církvi, dostali jsme celkem 82 odpovědí na 280 dopisů. Zhruba polovina své členství v církvi potvrzuje, polovina se ho vzdává. Zatím je příliš brzy na závěry, staršovstvo sboru nyní připravuje další dopis, kde chce lépe vysvětlit motivy celé akce a pomoci tak těm, kteří se sami po svém členství ptají a neumějí se rozhodnout.

V závěru celé akce (skončit má do jara 2009) budeme možná počty členů uvádět jiným způsobem, příští rok se tedy máme na co těšit... Zatím

s tím souvisí jedna prosba kanceláře: prosíme, oznamte včas změny ve svých údajích (adresa, telefon apod.), změny u svých dospělých dětí (odstěhování, nová adresa, příjmení u provdaných dcer), změny u příbuzných a přátel (přestěhování do domova odpočinku, event. úmrtí).

Pomůžte to kanceláři sboru v její administrativě, ušetříme společné peníze za poštovné při doručování dopisů se špatnou nebo neexistující adresou, předejdeme chybám při psaní dopisů k narozeninám, zkrátka pořádek mnohé zjednoduší.

Magdalena Miková, kancelář sboru

Zpěv víry

*Tak často nevěrná,
tak často lenivě spím,
tak často rameny pokrčím,
a přece vím, a přece vím,
že v Tebe Sílo, znovu uvěřím.*

*Když výšlehem Slova
jsi roztrástil můj klid,
a znova a znova
bořiváš pýchu pyramid,
já vím, já přece vím,
že v Tebe, Lásko, znovu uvěřím.*

*Když do údolí padl stín
a do všech koutů, mlho, vstoupilas,
když tesklivá tíže mlhovní
modliteb láme hlas,
já vím, já přece vím,
že v Tebe, Otče, znovu uvěřím.*

*A v síle pokrmu toho dej, ať jdu
svých nocí čtyřicet a čtyřicet svých dnů.*

Jdeš stále

*Jdeš stále přede mnou
a všechno nebezpečí chytáš
do proboděných dlaní.
A jestliže tě oblak pláštěm halí,
tvou šlépěj vidím před sebou
a bezpečně jdu za ní.*

*Jdeš stále vedle mne
a po mém boku slovo slítování.
A jestliže jsou oči osleplé
bezpečně slovo tvé mě chrání.*

*Jdeš stále za mnou
a smetí uklízíš, co za mnou zůstává:
myšlenek marných vystydlá láva –
nečisté bláto slov a ostré zuby činů
skláníš se k zemi
umýváš a zametáš mou vinu.*

*Tak kráčíš Pane náš
před námi, s námi, za námi,
a všude stopy lásky zanecháš,
věrností k smrti oddaný.*

Slavie Radechovská

Úřední hodiny ve farní kanceláři

Úterý, čtvrtek, pátek: 8.30–12.00
středa: 14.30–18.00

Návštěvu v jinou dobu je nutno domluvit telefonicky
(274 811 226, 608 236 446)

nebo e-mailem (sbor: strasnice@evangnet.cz, farář: pavel.klinecky@volny.cz).

Jarní kalendárium

9.3.	Ne		výroční sborové shromáždění
16.3.	Květná neděle	9.00	bohoslužby s VP
		15.00	velikonoční sborové odpoledne
20.3.	Zelený čtvrtek	19.00	čtení pašijí – velikonoční příběh
21.3.	Velký Pátek	17.00	bohoslužby s VP
23.3.	Vzkříšení	9.00	bohoslužby s VP
11.5.	Neděle svatodušní	9.00	bohoslužby s VP
15.-18.5.	Čt-Ne		2. zasedání 32. synodu ČCE
7.6.	So		autobusový výlet
13.-15.6.	Pá-Ne		víkend NŠ na Hvozdnici
22.6.	Ne	9.00	konec školního roku, bohoslužby s VP
29.6.-6.7.			tábor nedělní školy
27.7.-1.8.			voda mládeže
3.-9.8.			hory mládeže (Pustá Rybná)
7.9.	Ne	9.00	začátek školního roku, bohoslužby s VP

Pravidelná shromáždění

neděle	9.00	bohoslužby pro děti i dospělé	čtvrtek	17.00	setkání mladších i starších dětí
pondělí	19.00	Rozhovory nejen pro křesťany (čtrnáctidenně)	čtvrtek	18.00	křesťanská služba (1× měsíčně)
úterý	19.00	hospodářská komise (1× měsíčně)	čtvrtek	19.30	setkání učitelů Nedělní školy (1× měsíčně)
středa	14.00	setkání starší generace	čtvrtek	19.30	staršovstvo (1× měsíčně)
středa	16.30	setkání maminek s dětmi	pátek	18.00	„Chvilé ticha“, modlitby, meditace, písně
středa	17.00	setkání konfirmandů	pátek	19.00	setkání střední generace
středa	18.00	setkání mládeže			
čtvrtek	16.00	dětská dramatická skupina			

SBOROVÝ DOPIS STRAŠNICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Vydává: Farní sbor ČCE, Kralická 4, 100 00 Praha 10, tel.: 274 811 226,

Elektronická pošta: strasnice@evangnet.cz | <http://www.volny.cz/kocna/sbor/sbor1.htm>

Redakce Ivana Benešová, grafická úprava Jan Andersson, foto Petr Kocna, archiv ÚCK

Bankovní spojení: Česká spořitelna, pobočka Praha 10-Strašnice, Starostrašnická 47,

účet č.: 283574329/0800, IČO: 47 61 04 84